

Sønderby (V):

Forslagsstilleren vover at anklage os for, at vi ikke læser på lektien, og at vi hiver den samme tale frem, som vi har brugt andre gange, osv. Jeg synes nærmest, at det lyder, som om hr. Taanquist bruger den samme tale som sidst.

Hr. Taanquist sagde også sidste gang, at vi havde sagt, at nu kom de betænkninger, og så skulle vi nok tage fat på dem, men det var ikke det, jeg sagde i dag. Det, jeg sagde, var, at nu har arbejdsministeren over for Folketinget tilkendegivet, at der vil komme en redegørelse omfattende rollefordelingen for de øvrige aktører på arbejdsmiljøområdet. Her tænkes på bedriftssundhedstjeneste og branchesikkerheds- og sikkerhedsorganisationerne. Det var det, ministeren sagde, og det var det, jeg sagde at vi ventede på. Det har fru Pia Christmas-Møller også gjort rede for.

Den socialdemokratiske forlagsstiller sagde jo lige bestemt det, som vi sagde om forslaget: det løser ikke alle problemer. Hvorfor skal vi begynde at tage fat på noget, når vi venter på en redegørelse fra ministeren, der nok bedre kan løse alle problemerne, når det forslag, som hr. Taanquist har fremsat, ikke løser alle problemerne – for at bruge hr. Taanquists egne ord.

Det blev sagt, at vi ikke havde hørt spørgetiden i dag. Vi har da hørt den i vores højtalere, så vi ved godt, at der er nogle problemer, men dem løser vi heller ikke med dette forslag. Nogle virksomheder gør en fin indsats, sagde hr. Taanquist, men vi skal ikke straffe dem alle sammen, fordi der er nogle, der ikke gør det.

Derfor venter vi som sagt på ministerens redegørelse, og det tror jeg at flertallet i Folketinget vil, og derefter kan vi tage fat på problemerne. At tage fat på eksempelvis – som fru Pia Christmas-Møller sagde – den canadiske model, der koster en 3.000-4.000 ansatte, kan selvfølgelig i en arbejdsløshedssituation være et udmærket forslag, men det løser jo heller ikke problemerne.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg har blot et par enkelte bemærkninger til hr. Taanquist.

Af det lovforslag, der behandles af Folketinget i dag, fremgår det jo, at forslaget vil medføre

re en skønmæssig udgift på 70 mio. kr. Det, jeg i al beskedenhed sagde i min ordførertale, var, at de penge trods alt skal betales, og så vidt jeg kan se, er det stort set erhvervslivet, der kommer til at betale den omkostning med den forringelse af konkurrenceevnen, det medfører.

Vi har heller ikke, synes jeg, i det – stadig væk meget, meget tynde – forslag, der er fremsat, nogen sikkerhed for, hvad pengene i virkeligheden skal bruges til. Skal der nedsættes en eller anden stor fondsbestyrelse til at bestyre de mange penge, der kommer ind, eller hvad er egentlig meningen?

Jeg efterlyste også, og jeg havde håbet på, at hr. Taanquist havde sagt et par ord om det, hvornår vi får nogle forslag, hvori der står: »Fagbevægelsen vil være med til at løse disse problemer via de fonde, som fagbevægelsen har til rådighed.« Så kunne vi se her i Folketinget, at det var noget, fagbevægelsen virkelig mente noget med. Det er så let altid bare at skyde sorteper videre til samfundet. En gang imellem må de ansatte også frem på banen gennem deres fagorganisationer.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Hr. Taanquist henviste jo til, hvad hr. Jørgen Estrup havde sagt på et tidligere tidspunkt til arbejdsministeren, at det var nærmest, som om livet var gået i stå siden da; arbejdsministeren havde på samme måde som Socialdemokratiet genbrugt sin tale fra sidste gang, som om vi ikke havde haft en debat her i Folketinget, og som om der ikke var sket nogen ting i samfundet siden sidste gang. Derfor er det jo ikke særlig hensigtsmæssigt at sige, at hr. Jørgen Estrup efterlyser et eller andet hos en arbejdsminister, som der i øvrigt senere er givet et svar på.

Vi er enige i, at produktionen skal bære udgifterne. Jeg er naturligvis enig med hr. Jørgen Estrup i den tankegang, det tror jeg i øvrigt at alle er. Spørgsmålet er blot, hvordan vi i den nuværende fase bedst realiserer det, og her er det, at vi ikke er overbevist om, at Socialdemokratiets model er den rigtige. Det er vel ærlig snak.

Vi kan altså godt være enige i målsætningen, men vi er ikke enige i, at øgede præmieudgifter på nuværende tidspunkt lige præcis er det, der